

TRẮC ẨN ĐỐI VỚI NGƯỜI NGHÈO GIÀ CẢ

Hồi ấy là năm 1915, con lên 15 tuổi. Trong khu phố con ở có một bà hành khất trạc 50 tuổi. Bà trở thành nổi tiếng vì có khuôn mặt thật xấu xí. Mấy đứa con nít coi bà như "mụ phù thủy" và chúng đâm ra sợ bà. Quý danh bà là Maria nhưng người trong phố gọi là "bà già chanh chua", bởi vì bà nói nhiều và hay gây ra các vụ xích mích.

Vào những buổi chiều mùa hè, khi ngồi học bài trong vườn, con thường nghe tiếng lũ con trai chế nhạo:

- Bà già chanh, bà già chua!

Thế là bà Maria nổi giận, lượm đá ném tụi con trai và dọa sẽ trả thù chúng.

Nhìn thấy cảnh tượng đau lòng, con không tài nào cầm trí học tiếp. Trước hết, con cảm thương bà. Tiếp đó, hàng trăm tư tưởng dồn dập diễn ra trong đầu óc nhỏ bé. Con thầm nghĩ:

- Hẳn lúc nhỏ, bà cũng có mái ấm gia đình, có cha có mẹ. Nhưng rồi cha mẹ chết, bỏ bà bơ vơ không nơi nương tựa!

Tư tưởng này làm lòng con se thắt. Con sợ có ngày con cũng sẽ mồ côi cha mẹ hoặc phải sống xa cha mẹ. Rồi con nhớ lại lời giảng dạy của Mẹ Rafaela. Mẹ nói với chúng con trong giờ giáo lý:

- Một khuôn mặt xấu xí có thể che dấu một tâm hồn tuyệt đẹp!

Con tự nhủ:

- Biết đâu bà già chanh chua đáng thương ấy cũng có tâm hồn trong trắng, giống y như con vào ngày rước lễ lần đầu! Mấy đứa con trai chế nhạo bà không nghĩ đến những điều tốt lành này.

Sáng nào cũng thế, bà Maria đến xưởng mộc lượm gỗ vụn và một ché về nấu bếp. Một hôm, lúc đi chơi về, con gặp bà. Bà đi tới đâu thì bị lũ trẻ chạy theo chế nhạo đến đó. Vì khòm lưng dưới sức nặng của bao gỗ vụn, bà không biết rằng tụi nhỏ cột đằng sau cái bao một đuôi dài có chùm-lục-lạc kêu leng-keng inh ỏi, vì chúng bị kéo lê kéo lết trên hè đường. Thế là mọi người qua lại đều chú ý đến "bà già chanh chua". Phần con, chứng kiến cảnh tượng này, con muốn khóc hơn là muốn cười!

Một ý nghĩ thoáng hiện ra trong đầu:

- Hay là mình chạy đến tháo cái đuôi ra cho bà?

Nghĩ vậy nhưng con lập tức xua đuổi ngay. Bởi lẽ, con thấy mình sẽ trở thành đích điểm cho mọi người nhìn và tụi con trai thì được dịp cười nhạo con. Nhưng đằng khác, con như được Thánh Thiên Thần Bản Mệnh con thúc giục thi hành ý hướng tốt lành. Con đứng lại chờ bà Maria đến gần. Xong, con thu hết

can đảm chạy nhanh ra tìm cách cắt đứt chùm-lục-lạc cột sau cái bao của bà. Trăm cái nhìn đổ dồn về con. Bọn con trai thì huyết sáo phản đối ầm ĩ. Bà Maria, ban đầu cũng kháng cự vì nghĩ con có ý xấu. Nhưng khi nhận ra thiện ý của con, bà nói:

- Cám ơn cô!

Rồi bà cảm động nói thêm:

- Thì ra ở trên đời cũng còn có kẻ biết thương đến thân phận già nua!

Ngày thứ bảy tiếp theo đó, khi xưng tội xong, con kể cho Cha Godofredo câu chuyện xảy ra với bà Maria. Sau khi nghe con nói, Cha bảo:

- Bây giờ Cha và con chia nhau làm một công việc mà chắc chắn Đức Chúa GIÊSU KITÔ sẽ thật hài lòng. Ngày mai Chúa Nhật, con đến nhà bà Maria và giúp bà tắm rửa sạch sẽ. Sau đó Cha sẽ đến lo về phần linh hồn của bà.

Đề nghị của Cha Giải Tội đến thật đúng lúc. Con còn một số tiền để dành, đủ để mua vật dụng cần thiết. Và mẹ con cũng sẽ sẵn sàng cho con những đồ mới để mặc cho bà Maria. Sau đó, con đến nhà bà và giúp bà tắm gội rồi mặc áo mới cho bà. Giờ thì bà ngoan ngoãn hiền lành như một con chiên. Con sung sướng ra về vì đã thi hành công tác bác ái. Ngay chiều hôm ấy, Cha Godofredo đến thăm bà. Vào thứ bảy tuần đó, sau khi ban phép giải tội, Cha nói với con:

- Đức Chúa GIÊSU thật hài lòng về việc làm của con và của Cha. Linh hồn bà Maria trắng như tuyết. Thứ hai vừa qua, Cha đã cho bà rước Mình Thánh Chúa. Cha nghĩ là bà Maria tội nghiệp không sống được lâu. Do đó Cha sẽ viếng thăm bà thường xuyên hơn. Tuy nhiên về phần con, con không nên đến nhà bà Maria nữa!

Đúng như lời Cha Godofredo tiên đoán. Một tuần sau, lúc tan Thánh Lễ, vừa ra khỏi nhà thờ, con nghe tin bà Maria đã qua đời. Trong âm thầm, con lặng lẽ khóc thương bà.

Chứng từ của Chị Maria Antonia (1900-1939), người Brazil, thuộc dòng Nữ Phan-Sinh Bác Ái và Đền Tạ. Tên thật của chị là Cecilia Cony.

... "Có hai chuyện khiến tôi buồn lòng và chuyện thứ ba làm tôi nổi giận: chiến sĩ sa cơ vì nghèo túng, trí thức bị coi như rác rưởi, chính nhân lại đeo đuổi việc gian tà: THIÊN CHÚA sẽ để cho nó chết vì gươm .. Sàng rồi, trấu ở lại sàng, nói ra, cái dở rõ ràng thấy ngay. Có thử lửa mới biết bình thợ gốm, nghe chuyện trò, biết ai rởm ai hay. Xem quả thì biết vườn cây, nghe lời miệng nói biết ngay lòng người. Chớ vội khen, khi người chưa lên tiếng: muốn biết người, phải nghe miệng nói năng. Theo đuổi sự công chính, rồi ra con sẽ đạt, con sẽ mặc lấy nó như tấm áo huy hoàng. Chim cùng loại tìm đậu chung một chỗ, sự thật tìm về với những kẻ chân thật" (Sách Huấn Ca 26,28/27,4-9).

(Cecilia Cony, "Je Dois Raconter Ma Vie", Editions Téqui, 1988, trang 149-158)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt